

[Aksel Larsen.]

første dage, for der er ikke sat nogen frist —, til evig tid være forbudt at lystre ordrer fra kongen, regeringen o. s. v. om at indstille kampen. Det er det, der står i forholdsordren. Det er det, man byder det danske folk under Atlantpagten.

Udenrigsministeren siger, at det er håbløst at diskutere med mig, og det kan jeg kun give ham ret i. Det er uklogt af ham at forsøge det, han kan ikke klare sig. Til de få bemærkninger, han kom med, har jeg kun een bemærkning. Nu siger han, at der er ingen stormagtsrepræsentanter i Ottawa, der har sagt, at i tilfælde af krigshandlinger i Middelhavet ville disse stormagter intervenere. Hvad er det så, der i Ottawa bragte udenrigsministeren den opfattelse, at krigshandlinger på Tyrkiets territorium automatisk ville føre Danmark ind i krig? Må vi få et svar på det. Må vi få en oplysning om det. Hvis vi ikke får en sådan oplysning, så ligger alene i ministerens tavshed en erkendelse af, at det, jeg har sagt, var rigtigt.

(Kort bemærkning).

Kristen Amby: Det ærede medlem, hr. Aksel Larsen kan ikke forvente, at man går ind på alle hans betragtninger og debatterer dem alvorligt, og det kan han ikke gøre af den bestemte grund, at man overfor ham må have ret til at sige, at han visse benytter sig af den regel: i kraft af jeres grundsætninger kræver jeg ret, ikke bare til kritik, men oven i købet til at undergrave selve det system, vi lever på, men i kraft af mine egne grundsætninger vil jeg forbyde jer den samme ret hjemme hos mig. Derfor må der selvfølgelig være en grænse for, hvormeget det ærede medlem kan forlange af os med hensyn til debat. (*Aksel Larsen:* Det er det rene vrøvl!). Nå, er det det, så skulle det ærede medlem have hørt efter Vishinskij, der sagde, at vel har vi kritik i Rusland, men vi finder os ikke i nogen opposition, der vil en anden samfundsordning end den, vi har. Det er det, vi i hvert fald finder os i her. Det er det, det ærede medlem benytter sig af, det er derfor, jeg siger, der er en grænse for, hvor langt vi kan diskutere med det ærede medlem.

Endelig ønsker jeg sagt, at mit parti vil stemme imod både den kommunistiske dagsorden og den dagsorden, der er kommet fra rettsforbundet.

Til slut en ganske kort bemærkning. Der er talt så meget om udgifterne ved vort forsvar og de ofre, vi bringer. Må jeg bede om, at alle ansvarlige, der udtaler sig herom, og det er ikke bare regeringen, det er også

andre, ikke bruger forskellige tal, ikke bruger eet tal herhjemme for at fortælle os selv og befolkningen og eventuelt oppositionen, hvor billigt vi slipper fra det hele, og så bruger et andet tal overfor de andre, hvor det gælder om at sige, hvor store ofre vi har bragt. Lad os finde ud af en fornuftig og rigtig sammenhæng og så bruge de rigtige tal og altid og kun de rigtige tal.

(Kort bemærkning).

Jørgen Jørgensen (Lejre): I den danske forholdsordre står der:

„Ordrer, der i kongens, regeringens (forsvarsministerens) eller højere militære myndigheders navn udgives om ikke at mobilisere eller ikke at gøre modstand eller om at afbryde påbegyndt mobilisering eller kamp, skal betragtes som falske.“ Der er ingen forbehold af nogen art. Og der fortsættes:

„Kampen skal fortsættes, selvom fjenden truer med eller gør alvor af trusel om repressalier for at bevæge vore styrker til overgivelse.“

Det siges klart og tydeligt, at alle ordrer fra kongen, forsvarsministeren og højere militære myndigheder skal betragtes som falske. Der er ingen bortforklaring mulig.

I den norske forholdsordre, som man også har henvist til — og Norge er også medlem af Atlantpagten og under enhedskommandoen —, står der:

„Et væpnet angreb skal gjelde som ordre til full og øyeblikkelig mobilisering over hele landet, dersom kongen (regjeringen) blir satt ud av spillet av fienden“, og senere står der:

„De skal fortsette forsvarskampen uavhengig av de paroler, som blir udstedt i kongens (regjeringens) eller annen overordnet myndighets navn, dersom disse er tatt til fange eller satt ud av funksjon på annen måte.“

Enhver kan da se forskellen på disse to forholdsordrer. Den norske siger klart og tydeligt, at forudsætningen for, at styrkerne må handle på egen hånd, er, at regeringen og rigsdagen er sat ud af funktion. Den danske forholdsordre giver pålæg om at kæmpe til sidste mand og siger, at alle ordrer om at standse kampen, hvem de end kommer fra, skal betragtes som falske. Er det ikke endnu gået op for ministeren, at hans udformning af forholdsordren ikke kan opretholdes? Jeg forstår ikke, at socialdemokratiet i denne sag kan tage den forklaring, som ministeren har givet, for gode varer. Der er en så ubestridelig mod-